

ВОЛНЯЯ

ГАРАДЗКАЯ НЕЗАЛЕЖНАЯ ГАЗЭТА

Бярозаўка

Дзень Волі

25 сакавіка ў Менску было надзвычай жорстка разагнанае мірнае шэсьце, прысьвечанае 90-ым угодкам абвяшчэння незалежнасці Беларускай Народнай Рэспублікі. Удзельнікі шэсьця меркаваліся прайсьці ад плошчы Якуба Коласа па праспэкце Незалежнасці, па вуліцах Валадарскага і Гарадзкі Вал, да помніку Максіму Багдановічу, што ля опэры. Цягам шэсьця арганізаторы плянавалі ўскласці кветкі да помнікаў Я. Коласа, Я. Купалы, А. Міцкевіча і М. Багдановіча. Аднак міліцыяй і АМАПап былі жорстка спыненыя ўсялякія спробы прайсьці па вызначаным маршруце. Было зьбіта

трапляў на вочы і пад руکі АМАПаўцам. Фотарэпартэр “Нашай нівы” Андрэю Лянкевічу байцы АМАПу моцна разబілі твар, нягледзячы на тое, што ён крычаў аб tym, што ён журналіст.

Было затрымана больш за 100 удзельнікаў сьвяточнага шэсьця. Трыццаці зь іх былі прысуджаныя буйныя штрафы, астатнім розныя тэрміны адміністрацыйнага арышту.

Эўрапейскія праваабарончыя арганізацыі рэзка асудзілі дзеянья беларускіх уладаў па недапушчэнню і разгону мірнага, сьвяточнага шэсьця.

Жана Немяントоўская

шмат удзельнікаў шэсьця, быў пазбіваний на ватажкаў журнالісты ды, наогул, усе, хто

Нацыянальныя съягі над горадам

У Бярозаўцы Дзень Волі быў адзначаны вывешваннем у людных месцах беларускіх нацыянальных съягі.

спэктэкнікі службы ЖКГ.

Шмат хто мог пабачыць гэтых съягі, ідуучы на працу і з працы раніцаю 25 сакавіка. Многія фатографавалі съягі на мабільныя тэлефоны.

Съягі ўпрыгожвалі Бярозаўку, пракладна да паловы на дзясятую гадзіну раніцы 25 сакавіка, пасля чаго былі знятые пры дапамозе

Ул. Кар.

Мая міліцыя...каго беражэ?

Я ня ведаю, ці была інфармацыя пра гэта ў дзяржаўных СМИ, а калі была – то якога зъместу. Але “замяць” гэтую справу не атрымалася, бо выпадак надзвычайны.

2-га сакавіка

ДАІшнікі ад Слуцку да Менску даганялі машыну з п’яным кіроўцам за рулём (дзіўна, чаму не дагналі, хіба ў іх машыны горшы?). І вось перад Менскам паставілі заслону з машын... не, не міліцыйскіх. Запынілі некалькі машын, і загадалі кіроўцам перакрыць дарогу. А тым, хто сядзеў у машынах, выходзіць забаранілі...

назіраць за разьвіцьцем падзеяў. Першыя дні пасля здарэння шматлікія журналісты намагаліся атрымаць інфармацыю ў розных інстанцыях МУС, але паўсюль ім адказвалі, што не валодаюць інфармацыяй, і прапаноўвалі звязацца ў іншыя службы, карацей – ганялі па замкнёным коле. Пасля факт здарэння ўсё-ткі призналі, але заяўлі, што вінаватыя... самі кіроўцы, якія няправільна зразумелі каманды ДАІшнікаў: маўляў, міліцыянты паказвалі ім празджаць далей, а тыя, разгубіўшыся, наадварот, спыняліся (радочкам, упоперак дарогі). Магчыма, што гэтым бы ўсё і скончылася, але нехта з пацярпелых зрабіў відэазапіс падзеяў, і таму давялося распачаць крымінальную справу супраць ДАІшнікаў.

Чым усё скончыцца? ДАІшнікаў наўрад ці зволіць, хутчэй перавядуць кудысьці ў іншае месца (хто ж ведае, можа яны выконвалі чысці загад, што хутчэй за ўсё); п’янага “камікадзэ” чакае суд: па ягоным артыкуле – штраф ці адміністрацыйны арышт, пазбавілі б яшчэ і правоў, ды ў яго іх ніколі не было (жорсткае пакаранье, ня тое, што за палітыку: напісаў на сцяне “Жыве Беларусь!” – атрымай 2 гады “хіміі”)... Ну а пацярпелым паабязвалі кампенсаваць матэрыяльныя страты (а маральныя, можа, кампенсуюць, выдаўшы кожнаму па медалю “За дапамогу міліцыі пры затрыманні злачынцы”?).

Міністар унутраных справаў Навумаў быў вельмі незадаволены, што справа змінела такі розгалас: “Нельга па адным факце меркаваць пра ўсю міліцыю!”. Але любы просты грамадзянін скажа: *такое можа здарыцца з кожным.*

Вось таму і вярэдзіць пытаньне: *каго ўсё-ткі беражэ і абараняе наша міліцыя: нас? сябе? ці яшчэ каго?..*

Хто ў хаце вашай гаспадар?

У апошнія гады стабільна (за што і галасавалі) растуць кватэрная плата і камунальныя паслугі. Здавалася б, што нічога тут ня зробіш, бо колькі налічаець у ЖКГ, столькі і заплоціш. Аднак наш самы “стабільны” ўзровень даходаў змушае людзей шукаць спосабы, каб эканоміць заробленыя мазалём гроши.

Напрыклад у Гародні, жыхары некалькіх (3-4) суседніх дамоў дамаўляюцца і ствараюць жыльлёвыя каапэратывы, наймаюць дырэктара, бухгалтара, сълесара – сантэхніка, электрыка, і выходзяць з-пад “апекі” ЖКГ. І замест 130-150 тыс. (за 3-хпакаўную кватэрку) даводзіцца плаціць толькі 70-80. Плюс дадаткова з кожнай кватэры 10 тыс. На зарплату нанятым людзям, і 10 тыс. у фонд капітальнага рамонту. Прыймем кожны можа прыйсці ды праверыць, куды ідуць агульныя гроши. Рэальная эканомія – каля 50 тыс., якія ні ў каго лішнія не бываюць.

А ў Бярозаўцы быў адзін “самастойны” дом, дый той “здаўся”. Ня ведаю, чым іх угаварылі, але ж, пэўна, ніхто ня ўзрадаваўся, калі пабачылі першыя квіткі ад ЖКГ. Казалі, што давялося заплаціць амаль удвая болей. А яшчэ паздымалі ў іх лічыльнікі вады, нібы “на праверку”, а за тое, каб паставіць назад, запатрабавалі каля 40 тыс. рублЁў.

Радуйцеся, людзі! Да вас прыйшоў гаспадар!

Кантракт. Каму гэта патрэбна?

Мы ня будзем тут разглядаць, добра гэта ці кепска – контракт. Бо ўжо большасць рабочых заводу іх падпісала, астатнія падпішуць неўзабаве. Ня будзем гаварыць і пра тое, што перавод на контракты на нашым заводзе праводзіўся з парушэннямі заканадаўства: пасыля бойкі, як гаворыцца... Хочацца паразважаць над іншым пытаньнем: дзеля чаго гэта робіцца? І вось тут ёсьць некалькі меркаваньняў.

Адміністрацыя заводу съцвярджае, што гэта робіцца дзеля рабочых, каб падвысіць заробкі. Але гэта такая несуসветная лухта, што зь яе нават съмяцца грэх! Каб падвысіць заробкі, трэба падвышаць расценкі, тарыфныя стаўкі, а не разводзіць дэмагогію і бюрократыю.

Другое меркаваньне, што контрактамі хочуць затрымаць рабочых, каб яны не звалняліся, калі пагоршыцца фінансавае становішча завода (а гэта вельмі магчыма), бо рабочы ня мае права звольніцца па ўласным жаданьні, пакуль ня скончыцца тэрмін контракту. Але тут ёсьць адно “але”: чаму тады падпісваюць контракты толькі на год?

І вось адсюль вынікае яшчэ адна версія: наш завод зьбіраюцца прадаць. Бо ўсе гэтыя “касметычныя” рамонты ня могуць падвысіць вытворчасць прадукцыі, затое могуць істотна падвысіць кошт завода пры продажы. Улады ж ужо прадалі некалькі дзяржпрадпрыемстваў, хоць колькі гадоў мы слухалі клятвы, што гэтага ніколі ня будзе. Відаць, прыціснула. Магчыма, на “вышэйшым узроўні” ужо ёсьць і дамоўленасць наконт нашага завода, і пакупнік вядомы. Ды хто нам скажа, хто мы такія?

Хтосьці можа запытацца: а пры чым тут контракт? Як сказаць, як сказаць... Калі завод сапраўды прададуць, невядома, колькі рабочых будзе патрэбна новаму ўласніку. А па сканчэнні тэрміну контракта, найманык мае права не працягваць яго без тлумачэння прычынаў. Вось такія правілы.

А пакуль будзем жыць і працаваць, як заўсёды, і чакаць, пакуль за нас нехта вырашыць наш лёс. Мы ж самыя думаць і выбіраць ня ўмеем...

Алік Бяздумны

Варта памятаць

7 красавіка 1983г. памерла Ларыса Геніюш, паэтка, вязень ГУЛАГу. Жыла і пахаваная ў Зэльве. Да скону адмаўлялася прымаць савецкае грамадзянства, застаючыся грамадзянкаю БНР.

9 красавіка 1970г. у Менску адбыўся стыхійны моладзевы мітынг, які быў жорстка разагнаны міліцыяй і ўнутранымі войскамі.

12 красавіка 1995г. па загаду выканаўчай улады ў беларускім парламанце быў жорстка зьбітыя дэпутаты Вярхоўнага Савета ад апазыцыі, якія абвясцілі галадоўку супраць незаконных загадаў прэзыдэнта. Пачаўся анатыканстытуцыйны пераварот.

13 красавіка 1881г. у

Пецярбургу нарадаволец беларус Ігнат Грыневіцкі бомбай забіў цара Аляксандра II і прытым загінуў сам.

18 красавіка 1952г. за адну ночь з Заходняй Беларусі на ўсход СССР вывезылі 1683 сям'і, што быў адвінавачаныя ў “варожай дзейнасці супраць калгасаў”.

26 красавіка - Дзень памяці ахвяраў катастрофы на Чарнобыльскай АЭС

26 красавіка 1996г. у Менску прайшоў 50-тысячны “Чарнобыльскі шлях”, падчас якога адбыліся жорсткія сутычкі дэмантрантаў з АМОНам.

29 красавіка 2002г. памёр Ігар Гермянчук, грамадзка-палітычны дзяяч, галоўны рэдактар газэтаў “Свабода” (1991-97гг.), “Навіны” (1998-99гг.), часопісу “Кур’ер” (2000-02гг.)

Вось сымбалъ твой...

Хутка, у траўні, будзе адзначацца Дзень дзяржаўных съяг і гэрба. Таму паспрабуем паразважаць над гэткім пытаннем: што ж сапраўды сымбалізуюць нашыя дзяржаўныя сымбалі? Бо гэта вельмі важна ведаць, які сэнс зъмешчаны ў сучасных беларускіх дзяржаўных сымбалах.

Як асноўную крыніцу звестак возьмем книгу супрацоўніка Адміністрацыі Прэзыдэнта Рэспублікі Беларусь Эдуарда Скобелева, якая так і называецца – “Герб и флаг Белорусской державы”, каторая была выдадзена ў 1997г. і перавыдадзена ў 2004г.

Э.М. Скобелеў выконвае функцыі галоўнага рэдактара “Інфармацыйнага бюлетэня Адміністрацыі Прэзыдэнта Рэспублікі Беларусь”, таму можна сцвярджаць, што гэтая книга зьяўляеца афіцыйным тлумачэннем таго, што азначаюць сёньняшнія гэрб і чырвона-зялённы з арнаментам съяг.

Вось, што пішацца ў кнізе пра гэрб: “*Венок ... это символ памяти и нерасторжимой связи современников с предками. Венок, образованный из пучка житца, с давних времён имел священный смысл для всех славянских народов. Славяне верили, что пучок или сноп хлебных колосьев – лучший способ обращения к божественным силам с просьбой о ниспослании и даровании нового урожая и процветания*”. Кожнаму веруючаму хрысьціяніну натуральна зразумела, што такі сэнс дзяржаўнага сымбала цалкам не адпавядае прынцыпам хрысьціянскае веры. Ня сноп ёсьць лепшы спосаб звароту да “божественных сил”, а толькі нашая цвёрдая вера, шчырая малітва і добрыя справы.

А зараз пра съяг: “*Красный цвет с древнейших времён служит знаком Солнца. Зелёный цвет – это цвет Природы, нашей кормилицы, нашей первоматери. Флаг Беларуси имеет ещё одну важную деталь – это красный народный узор или, другими словами, орнамент. Орнамент по существу своего происхождения – это символический рисунок, графический способ заклинания высших божественных сил*”. Тут ужо ўзынікае найсур’ёзнейшае пытанье: ці можа краіна, якая мае такі съяг, называць сябе хрысьціянскай? Бо з дапамогаю арнаменту рэдактар “Інфармацыйнага бюлетэню Адміністрацыі Прэзыдэнта Рэспублікі Беларусь” заклікае ўсіх нас “заклинаць” вышэйшыя боскія сілы.

I, нарэшце, апошняя цытата: “*Приглядимся внимательно к орнаменту. В центре его ромб с толстыми “крючками”, или “рогами”, или “вёслами”, означающими вечность в движении. А сам ромб – это древнейшее изображение богини земли Плодородия. Государственный флаг поднят над зданием, в котором работает Президент*

Республики Беларусь”. Вось такі съяг, які заклікае нас заклінаць і пакланяцца багіні Зямлі і Плоднасці, прыйшоў, да глыбокага шкадавання вернікаў-хрысьціянаў, на змену бел-чырвона беламу съягу.

Да месца зараз будзе успомніць пра нашыя гістарычныя сымбалі – гэрб “Пагоню” і бел-чырвона-белы съяг.

Гісторыя гэрбу “Пагоня” зыходзіць у сівую даўніну. Спачатку, больш за 700 гадоў таму, з хрысьціянскай гэка-бізантыйскай традыцыі паўстаў гэрб, пра які беларускія гістарычныя кронікі пісалі: “*В гербе муж збройный, на коню белым, в полю червоном, меч голый, як бы кого гонючи держал над головою, и есть оттоля называны “погоня”*”. Яго выяву можна знайсці сярод княжых пячатак Аляксандра Неўскага. Княжую пячатку з “Пагоняю” Аляксандр Неўскі атрымаў ад полацкага князя, пасля шлюбу зь ягонай дачкой.

Традыцыя, што зыходзіла сваімі каранямі з гістарычных умоваў існавання народу і дзяржавы, была юрыдычна зафіксавана ў Другім (1566г.) і Трэцім (1588г.) Статутах ВКЛ: “*Теж мы Господарь даем под гербом того панства нашего Великого князьства Литовского, Погоню, печать до каждого павету...*” Калі на гістарычнай мапе ваяводзтваў раскладыцца іх старажытныя зямельныя гэрбы, то атрымаецца, што толькі на этнічнай беларускія землі патрапіць выяву гэрбу “Пагоня”.

Вельмі важна зазначыць, што на гэрбе “Пагоня”, рыцар трymае ў руцэ шыт з выяваю крыжа сів. Эўфрасіні Полацкай – нашай самай шанаванай нябеснай заступніцы.

Наш гістарычны съяг таксама мае глыбокі хрысьціянскі сэнс. Традыцыя спалучэння бел-чырвона-белага пачала ўжывашча ў ўсходнім хрысьціянскім жывапісе Сярэднявечча і азначала Ўваскрэсеньне Хрыста. Калі мы паглядзім на мантыі гэрархаў Беларускай Праваслаўнай Царквы, то ўбачым бел-чырвона-белыя стужачкі. Гэта так званыя “крыніцы”, альбо “бруі”, што сымбалізуюць Цела і Кроў нашага Господа і Збаўцы.

Адзін ксёндз (зараз ня час і ня месца называць ягоныя прозвішча і месца службы), пасля сумнапамятнага рэферэндуму 1995г., з горыччу прамовіў да сваіх парафіянаў: “*Ну што ж, “віншую” вас са зменаю гэрбу з хрысьціянскім крыжам на гэрб з шатанскаю зоркай*”.

Каб страшнае мінулае ніколі больш не паўтаралася, нам трэба быць вельмі ўважлівымі да тых сымбалаў, якія мы шануем. I гэрб, і съяг нашай краіны павінны быць сапраўды святымі, хрысьціянскімі сымбалаў.

АБ
паводле “Весьніка”